XVI.

Rody spojené s Korábkovými

rod Mundilů z Hněvětic - Rodokmen nalezeny do 2012

Rod Mundilů žil v Hněvěticích po několik staletí, v čísle 5 a v č. 6. Mundilové byli selským rodem. Jejich příjmení je zvláštní, z češtiny pravděpodobně nepochází, nejpravděpodobnější je jeho původ z německého apelativa Mündel – schovanec. Toto příjmení není četné, v České republice žije v současné době 74 mužů s příjmením Mundil.

Nejstarším dosud doloženým předkem (nejstarší matriky ještě nejsou digitalizovány) je Jan Mundil, nar. roku 1758, jeho matkou je Dorota Mundilová a otec Václav Mundil. V soupisu nekatolíků panství Rychmburk z r. 1782 je Dorota uvedena už jako vdova a v č. 5 je ještě uveden kromě syna Jana ještě syn Josef a dcera Kateřina.
V čísle 6 Mundil Antonín s manželkou Annou.

Jan Mundil, nar. 1758, se oženil v roce 1788 s Alžbětou Netolickou, dcerou Václava Netolického a manželky Alžběty z Rabouně, náboženství evangelického, a v roce 1805 se jim narodil syn Jan.

Jan Mundil, nar. 11.1. 1805 v Hněvěticích č. 5 se oženil s Terezií Baťovou ze Lhoty a v roce 1834 se jim narodil syn Jan.

Jan Mundil, nar. 13. 7. 1834 v Hněvěticích č. 5 se oženil s Annou, dcerou Františka Kostlána, chalupníka ze Svaté Kateřiny 25 a jeho manželky Josefy rodem Samek ze Záboře, oba evangelického náboženství a v roce 1855 se jim narodil syn Jan.

Jan Mundil, nar. 31. 12. 1855 se oženil s **Františkou Korábkovou**.

Rudolf Korábek se oženil s jejich dcerou Marií Annou Mundilovou.

Mundilové žili také v sousední Hluboké, František Mundil, nar. 1716, s manželkou Annou, byli vrchností vyslýcháni a pronásledováni kvůli víře, obviněni, že přijímali podobojí a rozšiřovali, že není očistce. V roce 1742 proto utekli do Uher do Modré a později do Slezska, kde čeští exulanti po mnoha obtížích vybudovali městečko Husinec. František založil dost početnou větev Mundilů, kteří dnes žijí na území dnešního Polska a Německa.

Také v Rychnově č.p. 54 byla v soupisu nekatolíků z roku 1782 rodina Mundilů. V mnoha zápisech matriky narození farního úřadu Krouna z doby kolem roku 1800 je uváděna Terezie Mundilka jako porodní bába. Josef Mundil z Rychnova si pronajal polnosti v Pasekách – Františky a tam pak žili Mundilovi v č. 28.

Z „paseckých Mundilů“ Josef, narozený v roce 1856 na Františkách, odešel do Ameriky.

rod Vítků

Rod Vítků je selským rodem žijícím na Vysočině na území tehdejšího Rychmburského panství po několik století. Jan Vítek, otec **Anny Vítkové**, s níž se oženil **Josef Korábek,** byl synem sedláka France Vítka z Filipova č. 20. Filipov je dnes součástí Kameniček a nachází se tam jeden z pramenů Chrudimky.

Nejstarším nalezeným záznamem je údaj o možném předku z rodu Vítků, kterým je Mikuláš Vítek, vedený jako chalupník v České Rybné v generálním rejstříku k berní rule v roce 1654. Později se vyskytují Vítkové v Čachnově a Filipově. Tyto dvě obce vznikly až v osmnáctém století a Filipov byl pojmenován po Filipu Kinském.

Bratr Anny Vítkové, Václav, narozený také v Hněvěticích č. 9 emigroval s rodinou do Ameriky v roce 1868, kde se natrvalo usídlil v Colfaxu, stát Nebraska.

Matkou Anny byla Terezie Tichá, dcera France Tichýho, sedláka z Hněvětic č. 9 a Rozálie, rodem Jílkové.

Rod Tichých

První zmínka o Tichých je z Filipova, kde byl Franc Tichý familiantem a oženil se s Rozálií Jílkovou ze Sádku. Rozálie byla dcerou sedláka Jakuba Jílka a svatbu měli v dubnu 1799 v Sádku u Poličky. Její matka ale pocházela z Kameniček, všichni byli helvétského vyznání.
První děti se Tichým narodili ve Filipově č. 21, později, pravděpodobně kolem roku 1815 koupili zemědělskou usedlost č. 9 v Hněvěticích, která byla též rychtou.

Tichý a Vítkové byli v Filipově sousedé a chodili si vzájemně za kmotry svých dětí.

rod Malinů

Karel Malina, půlsedlák, v Holetíně č. 10 byl zaznamenám s manželkou Annou, už v roce 1782, v soupisu nekatolíků panství Rychmburk. Malinové žili i v čísle 13, 17 a 56. Náš Karel Malina zřejmě ovdověl a tak se roku 1808 ve svých šedesáti letech znovu oženil s dvaatřicetiletou vdovou Kateřinou.

rod Lopourů

Rod Lopourů se rozšířil do českého prostředí pravděpodobně z Kušných hor, mnoho badatelů si myslí, že jde o francouzské příjmení, zavlečené sem francouzskými vojáky za revoluce nebo v Napoleonských válkách. Krásně se to poslouchá, lahodná francouzština, když to vyslovujeme jako Lo-púrrrrrr Ale není tomu tak. Před zkrácenou formou Lopour se užívalo Lopauer. Tak je toto příjmení dochováno v době po třicetileté válce. Před tím to bylo ryze německé Lohbauer. Zatím se neví proč, ale byli to původně osadníci – Němci, evangelického vyznání, kteří přišli v 16. století na Litomyšlsko a Poličsko. Proto se tam vyskytují i další německá jména. Příjmení Lopour má tedy s největší pravděpodobností základ jako Lopaur, které vzniko z německé složeniny Lohbauer, tedy sedlák z lesa. V České republice žije dnes 107 mužů s tímto příjmením.

Josef Korábek se oženil roku 1829 s **Annou Lopourovou**, v té době už žili naši Lopourové v Hamrech nad Sázavou, kam měli přijít z Kameniček, ze mlýna. Možná, že se jedná o Lopoury, kteří se prapůvodně usídlili v Pusté Rybné nebo Pusté Kamenici, jak o tom píše ve svém pojednání kněz Jan Pajl, že přišli po třicetileté válce, aby osídlili vesnice, u jejichž jména byl název „pustá“ a na půdorysech pustých osad i na místech nově vyměřených stavěli si dřevěné chalupy, přinesli si sebou vlastní řeč i mrav, to je dlouhý čas dělilo od domácích lidí. Jedni měli Luthera, druzí Husa. Na jedné straně Halamka, Teplý, Kaštánek, Maděra, na druhé Beil, Lopauer, Zach, Hartmann, Ehrenberger. Hleděli na sebe úkosem a vymýšleli si jedni druhých hrůzostrašné příběhy. Ale dvojí živel nemohl zůstat trvale oddělen. Těsné sousedství a společný úděl poddanství a rostoucích robotních povinností je ponenáhlu sbližovaly. Nakonec odložili i odlišnou řeč a Zach se proměnil v Cacha, Lopauer v Lopoura, Beil v Pajla.

Po Lopourech zbyla v Pusté Rybné - Damašku olejna, ta byla přemístěna do skanzenu Veselý Kopec u Hlinska.

Lopourova olejna z Damašku u Pusté Rybné

Potomky Lopourů je možné najít také v Americe, kam jich z Vysočiny hodně odešlo.

rod Teplých

Jakub Koráb, nar. 1723, se oženil v roce 1766 s Magdalénou Teplou**,** dcerou **Václava Teplého.** Předkové z našeho rodu Teplých pocházejí z Pusté Rybné. Rod Teplých byl v Rybné a sousedních Březinách hojně zastoupen. V Pusté Rybné žili Teplých v č. 9, 12, 71, 73, 74, 80, v Březinách v č. 6, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 19, a 25. Všichni z rodu Teplých se přihlásili v roce 1782 k helvétskému vyznání.
Václav Teplý se narodil 8. 8. 1713 v Pusté Rybné jeho manželka byla Marie Magdaléna Prochasková z Lačnova, narozená v roce 1719. Václav Teplý byl mlynářem.
Mužů s příjmením Teplý žije v České republice 1085, největší koncentrace jich je na Poličsku.